

К 792/Д 87

1200000868764

ВИКТОР РОЗОВ

ТЪРСЕТЕ РАДОСТТА!

Комедия
В две действа

сезон 1982|83 г.

K 792
287

ТЪРСЕТЕ РАДОСТТА!

преведе от руски
ВАСИЛЕН ВАСЕВ

сценическа редакция и постановка
ДУШКО ДОБРЕВ

гост-художник
БОРИС СТОЙНОВ

музикално оформление
ХРИСТО СТОЕВ

представлението се води от
МАРИНА БОЯДЖИЕВА

текста следи
ГИНКА ЦАНКОВА

VI премиера за сезона 1982 — 83

на 24 февруари от 19 ч.

в театъра

Действащи лица:

КЛАВДИЯ ВАСИЛЕВНА САВИНА ДИАНА ДЕЯНОВА

нейните деца:

ФЬОДОР

НИКОЛА ЧИПРИЯНОВ

ТАТЯНА

ЛЮДМИЛА ПЕТРОВА

НИКОЛАЙ

ДИМИТЪР ДИМЧЕВ*
ОГНЯН КАМЕНАРСКИ

ОЛЕГ

МИХАИЛ МИХАЙЛОВ

ЛЕНОЧКА, жена на Фьодор

ГАЛИНА МИЛАНОВА

ИВАН НИКИТИЧ ЛАПШИН

ВЕСЕЛИН РАЛЕВ

ГЕНАДИЙ, негов син

ВЕНЦИСЛАВ ПЕТКОВ

ТАИСИЯ НИКОЛАЕВНА

ПЕТРАНА ХАЛАЧЕВА

МАРИНА, нейна дъщеря

ЕКАТЕРИНА МИНЧЕВА*

ЛЕОНИД ПАВЛОВИЧ

ОГНЯН ЖЕКОВ
ЛЮБОМИР МИРЧЕВ

ВАСИЛИЙ ИПОЛИТОВИЧ, съсед

ВАСИЛ АНТОВ

ФИРА КОНТОРОВИЧ,

ученичка в 8-и клас

СВЕТЛА НИКОЛОВА

ВЕРА ТРЕТЯКОВА, също

МАРИНА БОЯДЖИЕВА*

*/ Сътрудници

Действието се развива в московско жилище, в стара сграда
на коя да е отдалечена от центъра улица.

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868764

444915

ВИКТОР РОЗОВ

ВИКТОР РОЗОВ

Виктор Сергеевич Розов е един от най-видните съвременни съветски драматурзи. Роден на 21 август 1913 г., през 1938 г. завършва Театралното училище при московския Театър на революцията. Работи като актьор и режисьор отначало в Театъра на революцията, а после във фронтовите театри. След като бива ранен, вече излекуван, постъпва в Литературния институт „Максим Горки“.

Първата пиеса на Розов „Нейните приятели“ (1949) влиза в репертоара на много театри в цялата съветска страна. Постановката на тази пиеса поставя началото на дълга и плодотворна дружба между драматурга и Централния детски театър в лицето на режисьора А. Ефрос. Следващата пиеса на Розов „Страница от живота“ („Твоят път“), посветена на съдбите на младите съветски работници, показва, че на Розов са близки не само остродраматичните, но и комедийните ситуации, че той притежава дар да навлиза в бита. Още в тези пиеси се проявяват особеностите в драматургичния маниер на Розов: интересът към младия герой, към проблемите на формиране характера, склонността на драматурга към камерната форма на пиесата. В творбата си „На добър час!“ (1954) Розов запазва вярността към жанра на камерно-психологическата драма, насища я с ново съдържание. Розов придава на традиционните форми на драмата свежест и естественост на развитието. Той разкрива драматическите противоречия най-често чрез примера на едно семейство. В своите следващи пиеси — „ТЪРСЕТЕ РАДОСТТА!“ (1957), „Неравен бой“ (1960) Розов показва характеристиките в движение, в остра, макар и неизразена и крупни събития драматическа борба. Зад перипетиите в духовния живот на младежите и девойките от преходната възраст Розов открива значителни, актуални конфликти. Тяхното разрешаване е свързано в драматургията на Розов с утвърждаването на високите нравствени идеали на съветската младеж, вярата в човека, в човечността.

Пиесите на Виктор Розов са насочени против лицемерието, двуличието, еснафството. Изпитал влияние от драматургията на Горки и Чехов, той пресъздава съвременността с тънък психологически и остро публицистичен маниер. В неговите пиеси „Преди вечерята“ (1962) и „В деня на сватбата“ (1964) вниманието на автора е насочено към хора вътрешно вече формирани, зрели. Симпатиите на автора са насочени към онези, чийто живот носи творчески импулс, служи на обществото, към хората, които не приемат компромисите, приспособленчеството, той разобличава кариеристите, догматиците. В пиесата „Вечно живите“ (1956) драматургът се обръща към дните на Великата отечествена война, а върху написания по нея сценарий е снет знаменитият филм на Михаил Калатозов „Летят жерави“.

През 1962 г. по своя сценарий „А, Б, В, Г, Д“ Розов написва пиеса, озаглавена „По пътя“. През следващите години той се проявява като драматург по-рядко, проявява голяма самовзискателност. През това време се появи неговата пиеса „Четири капки“, за да ни убеди, че талантът му е все така свеж и поетичен. А през последните години Виктор Розов създаде остропроблемната си трагикомедия „Гнездото на глухаря“, която ни заставя да очакваме от световноизвестния театрален писател нови крупни завоевания, нови откровения за живота на съвременните хора.

Пиесите на Виктор Розов не слизат от сцените на театрите в Съветския съюз, Унгария, ГДР, Корея, Китай, Полша, Румъния, Чехословакия, Япония, Англия, Италия, ФРГ и други страни. В България Розов е един от най-популярните и обичани съвременни съветски драматурзи, неговите творби са влезли трайно в постоянния репертоарен фонд на театралното ни изкуство.

ВЛАДИМИР ПИМЕНОВ

из книгата му „ГОД ЗА ГОДОМ“, Москва, 1970

...формира се и укрепна таланът на Виктор Розов, открил в своите пиеси нови теми, нови характери, нови пластове от живота.

Пиесите на В. Розов не поразяват с новаторството на формата, с необикновен композиционен строеж, с наличие на ултрасъвременни прийоми и художествени изразни средства. Примерът на неговите пиеси нагледно показва, че не външните хитрости, не формата, а на първо място движението на мисълта, развитието на идеите — ето главното, което определя успеха на драматическата литература.

... Бащите и дедите, воювали в гражданската война, заедно с другите си святи завети са предали на нашето младо поколение омразата си към еснафството, лицемерието и приспособленчеството. Ето за това е пиесата на Розов „Търсете радостта!“ ...

СЕРГЕЙ ВЛАДИМИРОВ

из книгата му „ДРАМАТУРГ И СОВРЕМЕННОСТЬ“,
Москва—Ленинград, 1962

...сам драматургът вижда събитията именно от гледна точка на големите задачи на времето. Занимават го не просто едни или други начини и принципи на възпитание, семейно-морални проблеми. Става дума за облика, съдбата, възгледите, щастието на младежа от онова поколение, на което му предстои да построи и да влезе в комунизма, поколението, в ръцете на което е съдбата на революцията, съдбата на света. Затова зад тази локална, морална коалиция в семеен план, протича борба за новия човек, човека с творческо отношение към живота, с кристална душевна чистота и зоркост, с безкрайна възискателност към себе си и околните. От тук произтича и политическият патос на драматурга, тук е източникът на историческа конкретност и революционна значимост на разработвания от него драматически конфликт, колкото и да са обикновени сами по себе си героите и жизнените обстоятелства.

МАРК ЛЕВИН

из сборника „ДРАМАТУРГИЯ И ВРЕМЯ“, Москва, 1974

Изкуството, според мисълта на А. В. Луначарски, само тогава оказва могъщо въздействие върху обществото, когато в художественото произведение се извършва съединяване на „дълбоката и при това — необходима в дадения стадий на обществото мисъл и такава нейна изразна форма, която би била действително художествена, т. е. завладяваща читателя непосредствено“. И тук вече не е тъй важно протича ли действието на такава пиеса в наши дни, или в друга епоха, дали се ограничава то в рамките, или излиза извън просторите на вселената. Главното е в нейната мисъл, необходима на епохата, и завладяващата форма. В този смисъл при цялата разлика на мащабите си са еднакво ценни „Гибелта на ескадрата“ и „Платон Кречет“ на А. Корнейчук, „Моят приятел“ на Н. Погодин и „Търсете радостта!“ на В. Розов.

.

Великото значение на комунистическата нравственост неведнъж е подчертавано от В. И. Ленин. И влизането на драматургията в кръга на нравствените проблеми е явление закономерно, особено ценно при големи исторически сътресения. В този смисъл творчеството на Виктор Розов изцяло служи на нравоучението, и такива пиеси като „Търсете радостта!“ „На добър час!“, „В деня на сватбата“ са извършили много за възпитанието на юношите, особено първата, в която нравствените търсения се извършват върху социална основа, наситена с революционния патос на утвърждаване съветския морал.

НИКОЛАЙ ГРОМОВ

из сборника „ДРАМАТУРГИЯ и ВРЕМЯ“, Москва 1974

В нашата литературна, сценическа практика спорим по различни проблеми. Понякога тези спорове възникват по поводи съвсем недискуссионни... Но към един извод сме дошли всички единодушно — без отразяване на най-важните теми от съвременността, без правдива, истински художествена драматургия театърът не може да живее.

А колкото до принципите, върху които следва да се градят отношенията на театъра с драматурга, единно мнение няма. Боже мой, колко пъти чуваме и четем страстните призови на режисьорите и актьорите: дайте ни дълбока, талантива пиеса за нашите дни, дайте ни възможност да изиграем Героя на Нашето Време! Няма никакви основания да се съмняваме в искреността на тези стремежи. Но приемат ли тези режисьори и актьори всички необходими марки за най-доброто и най-бързото въплъщаване на желанията им в реалност?...

В И К Т

„НА ДОВЕ
графия

„ПО СЛЕД
ДОНЕЕ
1960 г.

„В ДЕНЯ
ЧАДЖИ
1965 —

Р Р О З О В Н А Р У С Е Н С К А С Ц Е Н А

ЧАС“, постановка ЛЕОН ДАНИЕЛ, сцено-
ХАК АВДАЛА, сезон 1956 — 1957 г.

ТЕ НА РАДОСТТА“, постановка СВЕТОЗАР
сценография ЦАНКО ВОЙНОВ, сезон 1959 —

А СВАТБАТА“, постановка БОГДАН СЪР-
ЕВ, сценография ЦАНКО ВОЙНОВ, сезон
66 г.

Главен художествен ръководител и директор
АТАНАС БОЯДЖИЕВ — театровед

Главен режисьор
СЛАВИ ШКАРОВ, заслужил артист

Завеждащ литературното бюро
ВАСИЛЕН ВАСЕВ — театровед

Режисьор
ДУШКО ДОБРЕВ

Художник-проектант
ВИОЛЕТА РАДКОВА

Художник по рекламата
ДИМИТЪР ГИЛЕВ

Технически сътрудници:

завеждащ постановъчната част — Петър Гузелски, художник-изпълнители — Цанко Цанев и Иван Памуков, ръководител „Организация и реклама“ — Дора Ковачева, ръководители на художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников, завеждащ звуково оформление — Цвятко Ячев, театър-майстори — Кънчо Начев и Минчо Рачев, тапицерско ателие — Йордан Петров, завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев, шивашко ателие — Мария Бурова и Маньо Манев, железарско ателие — Георги Петков, дърводелско ателие — Ангел Ганев, грим и перуки — Гинка Ангелова и Димитричка Тодорова, завеждащи театрален гардероб — Христина Балинова и Мария Луканова.